

komme, og som næsten alle Anstalter har. Dog er det naturligvis ganske givet, at det Forhold, som det ærede Medlem omtalte, med Kamme og Svampe og Haandklæder o. s. v., er ganske uforsvarligt; det vil blive rettet og er vistnok til Dels rettet. Men der mener jeg rigtignok, man maa lægge en Del af Skylden paa Anstaltens Læge, selv om Anstalten har gjort sig Umage for at være sparsommelig, som den jo skal være. Naar det imidlertid er anført i Klagerne, som ogsaa det ærede Medlem sagde, at den samme Svamp og de samme Haandklæder anvendtes til syge, f. Eks. ogsaa til syfilitiske, og til raske Børn, paastaas det derudefra, at det er ikke sket, og Funktionærerne derude paa-staar ogsaa, at et sygt Barn faar sit eget. Ligeledes siger Fru Harbou Hoff, at ganske vist har det været galt, at de benyttede det samme Vand til saa mange Børn, fordi de skulde spare paa Kul o. s. v., men naar der siges, at man ogsaa kom sunde Børn i det Vand, hvor der havde været syge, syfilitiske eller af anden smitsom Sygdom lidende Børn, saa er det efter alt, hvad hun kan oplyse, ikke rigtigt, men man har sørget for at faa et særligt Hold Vand til de syge Børn. Men ogsaa dette Forhold bør selvfølgelig rettes, og der er allerede blevet gjort og vil blive gjort alt muligt for at ændre de Forhold, som kan ændres derude. Men det væsentligste, der er i Vejen, nemlig det med W. C.-Forholdene, er det altsaa ikke muligt at ændre i Øjeblikket.

Der er endnu en Ting, jeg ogsaa gerne vil anføre, naar der tales om, at Betjeningen er saa lille paa saadanne Steder som „Karens Minde“ og paa andre Anstalter, hvor der findes Asylister. Der er jo nemlig stor Forskel paa de Alumner, som opholder sig paa Anstalterne. Nogle er ganske imbecile og kan ikke udføre det mindste, men nogle enkelte kan dog lidt, og nu er det, naar der er Tale om den pædagogiske Opdragelse af aandssvage — hvis man overhovedet kan tale om Opdragelse der —, fremhævet som noget af det vigtigste at søge at holde ved lige og faa udviklet den Drift, der er til Stede, til dog at kunne udføre noget i Livet. De aandssvage er jo ellers meget tilbøjelige til helt at synke hen til det dyriske. Derfor gør man sig Umage paa Anstalterne for at faa dem til at bestille noget, faa dem til ligesom at tage Del i Arbejdet paa Anstalterne, og herunder lader man ogsaa de mere kløgtige og mere raske hjælpe de mere aandssvage. Dette

er naturligvis ikke altid det bedste, og der burde vel være et Overopsyn — det har det ærede Medlem Ret i —, men paa den anden Side hævder i alt Fald Professor Keller meget stærkt, at man skal ikke være saa bange for at anvende de aandssvage, fordi det ligesom holder den Smule Menneskelighed, der er tilbage i dem, oppe og ligesom hindrer dem i at synke helt hen i Dyriskhed. Jeg tror hermed at have besvaret de Spørgsmaal, der er rettede til mig.

Der er dog endnu en lille Ting at omtale i Forbindelse med Aandssvageanstalterne. Det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) anmodede mig — efter at have givet en Udvikling af Arvelighedsspørgsmaalet — om saa vidt muligt at faa oprettet et Professorat for dette Spørgsmaal ved Universitetet, og det ærede Medlem sagde saa, at det var jo ret tvivlsomt, til hvilken Minister man skulde henvende sig herom, til Undervisningsministeren eller til Justitsministeren; men hvis det gjaldt et Professorat, maatte det vel være Undervisningsministeren. Jeg spurgte min Kollega Justitsministeren, og han sagde, at der havde været ført nogle Forhandlinger — vistnok med det ærede Medlem, men jeg ved ikke rigtig, om det var med ham — om Spørgsmaalet at forhindre aandssvage i at formere sig og lignende, og det er jo egentlig det, det drejer sig om. Det ærede Medlem har jo nemlig Ret i, at det er Faren, saaledes som Arvelighedsloven nu en Gang er her i Verden, at der kan blive flere og flere aandssvage. Men hvad angaar et Professorat i Arvelighedsspørgsmaalet, saa har vi jo vel nok en af Europas allerdygtigste Videnskabsmænd paa dette Omraade i Professor Johannsen ved Københavns Universitet. Professor Johannsen har jo skrevet store Afhandlinger o. s. v. om dette Spørgsmaal og er, saa vidt jeg ved, i videnskabelige Kredse anset som en særlig dygtig Forsker i Arvelighedsspørgsmaalet. Han gør jo ogsaa mange Forsøg, ganske vist paa Dyr — det maa det jo være —, og holder Foredrag og Forelæsninger om Arvelighedsspørgsmaalet, saa jeg synes, at det vilde være lovlig meget at indrette et særligt Professorat for dette Spørgsmaal, selv om Professor Johannsen jo ogsaa har andet at varetage.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Aalborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.